van zijn werk nog een uurtje naar zijn club te gaan, toen hij in de deur van zijn atelier tegen een heer aanliep.

„Lindeck!" riep hij verwonderd uit. „Kerel, waar kom jij vandaan?"

„Uit Rome, via Munchen! Mijn eerste gang is naar jou, oude vriend. Ik moet toch zien hoe jij het maakt onder het echtelijk juk. Nou, laat eens zien, je ziet er welvarend en gelukkig uit! Wat?"

„O, bijzonder! Ongehoord! En jij? Nog altijd de oude vrouwenhater?

„Vrouwenhater? Dat ben ik nooit geweest!"

„Ta, ta!"

„Neen, in ernst! Loop zelfs met de gedachte rond om je na te doen! Het vlot nog niet erg! Verblinde ouders, houden niet van ons schilders. Jagen mij en het meisje van de eene plaats naar de andere. Als ik ze eindelijk gevonden heb, zijn ze weer gevlogen! Maar bij Apollo en de negen muzen, als het niet goedschiks gaat, dan met geweld!"

„Of met list!" lachte Hans.

„List? Mooi praten, maar daarvoor ontbreekt mij de gelegenheid."

„Die vind je wel, kameraad. Evenals ik die vond. O, maar je weet nog niet, hoe . . ."

En Hans Romer vertelde zijn vriend de geschiedenis van den eersten April van het vorige jaar.

Lindeck zuchtte, toen de ander geëindigd had.

„Ja, maar iedereen heeft niet zoo'n eersten April. Als ik daarop wachten moest, was ik zoo oud als Methusalem. Eerlijk gezegd, Hans, ben ik voor dat doel naar jou gekomen. Jij moet mij helpen!" — „Ik? Hoe kan ik dat?"

„Jij alleen kunt het, dus . . ."

Hij hield op, een man van de dienstverrichting bracht voor Romer een brief op rose papier en met een zeldzaam verdraaide hand geschreven.

Hans las het schrijven, keek verbaasd op en bezag het toen heel nauwkeurig.

„Wat drommel, die h's met die lange haken ken ik!" mompelde hij. Toen proestte hij het opeens uit.

„Ha, ha! Daarom zei je „hm", toen ik van een hagelbui sprak! O, Miesje, Miesje!"

Lindeck keek zijn vriend aan met een sarcastisch lachje.

„Ik denk dat je gelukkig bent, ongehoord gelukkig, Hans Romer? En dat dan?" — Romer lachte nog steeds.

„Daar!" zei hij eindelijk, zijn vriend den brief toestekende. „Lees!" — En Lindeck las:

„Hoogvereerde, van God begenadigde Meester,

Uw scheppingen hebben mij vervuld met den diepsten eerbied voor uw zeldzaam talent, en mijn hart, doof voor de stem van het verstand, dringt mij om te trachten persoonlijk kennis met u te maken. Helaas bewegen we ons in heel andere gezelschapskringen en is het mij slechts mogelijk, een beroep te doen op uw bekende voorkomendheid en u om een samenkomst te verzoeken. Ik heb ervaren, dat dit voor gevierde kunstenaars niets ongewoons is, slechts vraag ik u uit mijn gewaagd verzoek geen ongunstige gevolgtrekking te willen maken. Voldoe dus aan mijn verzoek en kom hedenavond om halfzeven aan het station Frederiksstraat. Daar wordt u met smart verwacht door N. P.

P. S. - Ik bedoel het perron voor de groote lijnen, daar is het stiller. Ik zal als herkenningsteeken een viooltje dragen.

P. P. S. - Om daar te komen moet u een perronkaartje koopen. Heeft u zooveel voor mij over?"

„De oude geschiedenis!" bromde Lindeck, toen hij het billet-doux gelezen had. „Je gaat natuurlijk niet!"

„Natuurlijk wel!" — „Wat zeg je?"

„Maar zie dan toch! Die haken aan de H van „Hoogvereerde" en „Heeft". Dat is toch duidelijk!"

„Duidelijk?"

„Ach, dat vergeet ik. Dat heeft niemand anders geschreven dan mijn vrouw. Ze is een beetje ijverzuchtig en wil me nu verleiden!"

„En desniettegenstaande ga je?"

„En juist daarom ga ik. Ik zal ze aan den arm nemen en ze hartelijk uitlachen." — „Ze zal je niet gelooven."

„Maar jij bent mijn getuige! Of . . . . wacht! Een idee! Mevrouw Mies Romer zal gestraft worden voor haar gebrek aan vertrouwen! Jij moet voor mij gaan, Lindeck!"

Nu moest Lindeck lachen.

„Ze zal tegen mij uitvaren," bracht hij er tegen in. „En juist . . ."

„Onzin!" sneed Romer af. „Aprilweer! Dat lacht en weent en weent en lacht! Spoedig komen wij op het tooneel, behalen de zege en smoren haar boosheid in een vroolijk huiselijk feest."

Lindeck weifelde nog. Eerst toen Romer hem met een heiligen eed hulp en steun beloofde in zijn eigen nog in een geheimzinnig waas gehulde hartezaak, gaf hij toe.

* * *

„Ik zie er erg tegen op, Mies!"

„Maar, Bella, 't is toch je zwager maar. We zullen er later om lachen.!" — „En wat moet ik doen?"

„Voor alles moet je je voile voordoen, opdat hij je niet dadelijk herkent. Hier is het bouquetje viooltjes en een perronkaartje heb ik ook. Ik blijf op het perron voor buurtverkeer staan, dan kan ik jullie zien. Later haal ik je af!"

„Mies! Wat zal mama zeggen?"

„Mama zal meelachen! Een Aprilgrap! Vooruit!"

Bella klom naar het tweede perron, terwijl Mies op het perron voor buurtverkeer bleef wachten.

* * *

„Die overjas van jou zit me erg nauw, Hans!"

„Bah! Voor die paar oogenblikken. Hier, zet mijn hoed op, den kraag in de hoogte, opdat ze niet dadelijk merkt, dat ik het niet ben. En ze maar goed angst aanjagen, hoor je? Hier is je kaartje." — „Hans, ze zal woedend wezen!"

„Onzin! Meelachen zal ze! Een Aprilgrap! Vooruit!"

Lindeck besteeg de trappen naar het perron voor intercommunaal verkeer, Romer begaf zich naar het andere.

* * *

Hans en Mies stonden tusschen de menigte, die zich op het perron voor buurtverkeer bevonden.

Beiden keken aandachtig naar het andere perron, waar ze een heer in lichten overjas en met hoogen hoed op een gesluierde dame met een bouquetje viooltjes zagen toetreden.

„Hij is 't werkelijk!" zuchtte het mevrouwtje.

„Haha! Kijk hoe ze schrikt!" lachte Romer.

En nu spraken ze met elkander. Jawel, heel lief, hand in hand, de hoofden bij elkaar.

„Bella! Bella!" riep mevrouw Romer verstoord.

„Hemelsche goedheid! Wat mankeert die Lindeck. Zou hij met Mies . . . . zonder dat ik er een vermoeden van had . ."

De heer keek op zijn horloge, deed daarna een vraag aan een beambte. Dadelijk daarop vloog hij meer dan hij liep het perron af, doch, daar was hij weer terug. Op het zelfde oogenblik stoof een trein het perron binnen.

Ze stegen in? Hand in hand!

„Mies! Mies!" riep Hans over het perron snellende.

„Hans! Hans!" weende Mies, den vertrekkenden trein naloopende.

Zoo liepen ze elkander in de armen.

„Hans!"

„Mies!"

„Ja, en . . . ."

* * *

Het duurde een vol uur voor Mies Romer van den schok hersteld was. Romer ondervroeg naar alle richtingen. Lindeck en Bella waren verdwenen.

Toen togen beiden langzaam naar huis, waar intusschen een hagelbui losgebroken was. Zelfs de bliksem was ingeslagen in den vorm van 'n telegram, dat mama in de hand hield.

Den heer Hans Romer, Hagelbergerstraat.

Ben met Bella naar mijn moeder gereisd, zal toestemming tot mijn huwelijk vragen. Duizendmaal dank voor vriendelijke hulp. Lindeck.

„Ja, lieve mama," stamelden Hans en Mies, „we begrijpen niet . . . ."

Mama richtte zich op in haar volle diepgekrenkte majesteit.

„Jullie begrijpen niet? Lindeck is die man uit Rome! O, ze hebben toch doorgezet. Wat blijft ons nu over? Wat 'n dag!"

En toen, ondanks de vernietigende blikken van mama, schoten Hans en Mies in een onbedaarlijken lach, die weer oplaaide, toen ze op den kalender keken.

De eerste April!

Van links naar rechts: Page (Gobelin) Kaars Jr.; Edelvrouw (Gobelin) Mej. Piecker; Ridder (Gobelin) Ko van Dijk. Op den voorgrond: Graaf Ydo, Kerkhoven.

Van l. n. r.: Jhr. Wijdinga, Kramer; Vera, Mej. Kling; Graaf Ydo, Kerkhoven; Ellen, Mej. Coba v. d. Hilst; Debora, Mevr. Fie Carelsen; Freule Rowena, Mevr. Rika Hopper; Pan Yoska, Lobo; Douairière Berger. *(foto's Couvée).*

DE GULDEN RIDDERTIJD.

Kon. Ver. Ned. Tooneel. Stadsschouwburg.

Wat we toch al bekend zijn! — Stel je voor, dat er in dit stuk 'n arme Jood in 'n Middeleeuwschen kerker zit, en dat hij ter dood zal worden gebracht! De graaf Ydo Herbert, die de beroerdste niet is, vragen ze, hem te sparen, hem het leven te laten! — „Het Leven?", roept graaf Herbert uit, „het Panorama kan hij erbij „krijgen, voor mijn part!"

Dit is een van de prettige gezegden, waarvan dit stuk wemelt: het is 'n vreemd amalgama van middeleeuwen en onzen tijd. De heer Jean Louis Pisuisse, — onder ons meer bekend onder den familiaren naam van Swiep — bewerkte het naar Charles Marlowe's „When Knights were bold", letterlijk dus, „Toen de ridders ontstonden." Toen wij ze dan zagen, waren ze er al heel secuur en naar hun doen en laten te oordeelen, moet de heer Jean Louis Pisuisse, wel een van hunne onmiddellijke nazaten zijn, zoo deed de hoofdpersoon vaak aan hem denken. Indien „Swiep" z'n hooge komaf ook lang voor ons heeft verborgen gehouden, er is nu niets meer aan te doen; dit blijkt nu duidelijk.

In het eerste bedrijf zit de heele familie in 'n zaal van het kasteel. We zien daar naast den gastheer, graaf Ydo — waarover straks — den burgemeester van het dorp, dat bij het kasteel behoort, Jhr. Mr. Charles Wijdinga (Folkert Kramer), den heer Isaac Isaacson, (Schwab) 'n Stichtschen geld-magnaat, den dominee van 't dorp (Hein Harms), rechtzinnig in de leer, en last not least de dames, te weten Douairière Adelheid, (mevrouw v. Korlaar), die het huishouden van den graaf opknapt, hare beeldschoone nichten waarvan Rowena (Rika Hopper) de romantische is, en Debora Isaacson (Fie Carelsen), die de nuchterheid niet genoeg bemint, om den prettigen vorm daarvan, uitgebeeld door graaf Ydo, zoozeer te beminnen, als haar vader, de richard, wel zou wenschen, ondanks het feit, dat de drie ton bruidsschat, die ze krijgt, een niet verwerpelijke ballast zijn zou, voor het wèl wat gewogen-en-te-licht bevonden inkomen van den jongen graaf op z'n Stichtsch kasteel.

Maar de voorouders, uitgebeeld op het Gobelindoek, dat den achtergrond van 't tooneel vormt, zijn niet van de lucht af. Rowena dweept met ze, zóó, dat ze zich door 'n aanwezigen Hongaarsch edelman, laat inpalmen, alleen al door de romantische wijze waarop hij z'n kasteel beschrijft; nuchter blijft echter Ydo, die voor haar bestemd is, en de jonge van Kerkhoven doortrokken van den Swiep-schen geest, als in het stuk van de vele whiskey-soda's, die hij verorbert wijst hij haar op 'n zekere pagina van het beroemde boek, waar ze allen in lezen, en waar de levensgeschiedenis van de heeren graven-voorouders in staan, en welke pagina hij op niet onduidelijke wijze commenteert. Snoevend over elkaars afstammingen, ontdekt zelfs dominee de Munck, dat hij van Peter de Monnik afstamt, welke ontdekking hem door den zéér op de hoogte zijnden jongen graaf, als 'n nu niet juist om-over-te-snoeven- voordeeltje wordt bewezen te zijn, aangezien Peter de Monnik niet zóó streng in de leer was, direct nòch indirect, als z'n vrome naam zou doen vermoeden, volgens graaf Ydo.

Enfin, het gezelschap krast op, en graaf Ydo blijft alleen, laat zich, omdat-ie gruwelijk verkouden is, 'n heet mosterdbad geven, waarbij we assisteeren, en met z'n voetjes in de kom, 'n plaid om de beenen, en de whiskey naast hem, zakt hij over 't een en ander in slaap.

Die slaap wordt 'n droom, waardoor eerst de personen op het gobelin gaan leven, en vindt z'n voortzetten in het tweede bedrijf waarin we den jongen graaf in rok tusschen z'n voorzaten in harnas van vóór 700 jaar zich bewegen zien. De gebeurtenissen in dien droom — die schitterend is aangekleed — zijn even krankzinnig als in iederen droom. We ontmoeten er al de personen van het 1e bedrijf, maar 700 jaar jonger, indien dat mogelijk ware. Alleen graaf Ydo is modern, en zóó, dat allen hem verbaasd aanstaren, en schrikken als hij b.v. 'n cigaret aansteekt — ècht 'n droom! Hij moet zelfs vechten met den Hongaarschen graaf, die in z'n droom 'n roofridder geworden is, met name graaf Yoska Sforszinsky — hoe verzint-ie 't! — en krijgt 'n harnas over z'n avondtoilet, waarmede hij niet uit den weg kan, nòch met 't zwaard, zoodat hij, den vreeselijken langen roofridder — Lobo op z'n langst — hieltje licht en 'm zóó overwint.

Het laatste bedrijf — er moet aan alle dingen 'n slot zijn — brengt alles op z'n pootjes terecht. De Hongaarsche edelman is 'n chevalier d'industrie en wordt ingepikt en Ydo zal met Rowena trouwen!

Het geheel? Een lachavond: heel goed aangekleed, rad gespeeld, met veel gijntjes, wat aardige wijsjes en veel mouvementen

CI-DEVANT.